

1. Unessa availen Jaanan housunnappeja, mutta sitten herätyskello soi. Eilinen vähän venähti, joten olo ei ole kovin häävi. Koitan pitää kiirettä, mutta saavun töihin puoli tuntia myöhässä. Päänsärkyä ei helpota aulassa leijuva kusen ja viinan tuoksu. Talvi tekee tuloaan ja spurgut tulevat kirjastoon lämmittelemään. Hyllyjen takaa kuuluu kauheaa ölinää. - Herra ei sitten koskaan voi tulla ajoissa, Mirva valittaa. Puhuu asiaa, myönnetään, mutta saisi silti luvan olla hiljaa. Mirva on klassinen hahmo: vanha vittumainen kirjastotäti, joka huomauttelee ja kylää selän takana. Niin veemäinen että siitä on pakko jo vähän tykätä. Aluksi on rauhallista, mutta sitten joku isomahainen juoppo alkaa strippaamaan taideosastolla. Soitan vartijan paikalle. Muistelen että viimeviikolla joku juoppojengi tanssi aulassa tiputanssia. Silloin nauratti, mutta nyt ei naurata. - Helvetti, hulluja täynnä koko paikka on, Mirva marisee. Kirjasto tosiaan vetää puoleensa kirjavaa porukkaa. Juoppoja ja avohoitopotilaita enemmän kiinnostavat kuitenkin opiskelijatyöt. Nytkin katselen hyllyn välissä yhtä. Tyypillinen tapaus: paksupohjaiset silmälasit ja tyylikkäällä tavalla hillityt vaatteet. Näitä on kirjasto täynnä. Antakaa minulle joku! Muutamaa vakioasiakasta olen koittanut melko rohkeasti iskeä. Toinen antoi puhelinnumeron, mutta sanoi olevansa lesbo. Toisen kanssa sain sovittua treffit kirjastokahvilaan. Se höpötti kissastaan mulle pari tuntia ja lopuksi kertoi olevansa lestadiolainen. Ei kiitos. 2. Joku kuppe pyytää apua kopiokoneen käytössä. Se kertoo olevansa sotaveteraani. - Oho, sanon, enkä keksi mitään muuta. Toivottavasti ei rupea kysymään armeijakokemuksistani. Mukavan oloinen pappi, jota en halua suututtaa. Minusta tuli kirjastosestä, koska en saanut hullun papereita. En osannut valehdella tarpeeksi. Armeija ei kiinnostanut. Ajatuskin metsässä rämpimisestä, yksityisyyden puutteesta, kaljusta päästä, suolakurkkupuvusta ja jatkuvista käskyistä kuvottivat. No joo, on mulla myös migreeni, mutta isänmaan puolesta vouhkaaville sanon mieluummin että ei kiinnostanut. Pappi on kertoo epäselvästi joristen jotain sotaan liittyvää. En oikein ymmärrä, mutta nyökyttelen päätäni ja yritän vaikuttaa kiinnostuneelta. Nämä niksit kun osaa, pärjää asiakaspalvelussa hyvin. Ei niin hyvin että pääsisi opiskelijatyttöjen housuihin, mutta kuitenkin. Työntekijöiden kanssa taas tulee hyvin juttuun kun jaksaa jauhata kirjoista. Mikäs siinä, tykkään lukea. Kuitenkin haluaisin elämältä jotain muuta. Dostojevski on ihan okei, mutta mieluummin harrastaisin seksiä jonkun asiakkaan kanssa, kun menisin himaan lukemaan. 3. Hyllyttämisen jälkeen on asiakaspalveluvuoro Jaanan kanssa. Se on ok tuulella ja vaivautuu jopa juttelemaan kanssani. - Katsoisit mua mieluummin silmiin, se huomauttaa yhtäkkiä. Sillä on löysä paita, josta näkyy tissivako. Jäin vahingossa tuijottamaan. Jaana on kirjaston kuumiin työntekijä. Usein minua kohtaan ylimielinen, mutta himoitsen häntä silti. Jaanan kauneus on niin aseista riisuvaa, että vittumainen luonne ei hirveästi haittaa. Katselen häntä - laiha, vähän hippimäinen, isot silmälasit, ei kovin paljon meikkiä, pitkät raajat, leveä suu ja kirkas huulipuna. Se on jotenkin helvetin tyylikäs ja tyyliön samaan aikaan. Luultavasti Jaana koittaa vaikuttaa huolimattomasti pukeutuneelta, mutta miettii tyyliinsä todella tarkkaan. Jotain todella seksikästä siinä on. Olemus on itsevarma ja vähän koppavakin. Nenä on joidenkin kavereideni mielestä liian terävä. Ja paskat, se korostaa hyvin hänen nirppanokkaista persoonallisuutta. Täydellinen nainen! Tai no, ihmisenä aika kusipää... Välillä kun Jaanalla on huono päivä, se on aivan sietämätön. Jos voisin iskeä sitä veitsellä ilman jälkiseurauksia, luultavasti tekisin sen. Mutta voisin myös mennä sen kanssaan naimisiin saman tien. Hän on niin upea. Valitettavasti Jaana seurustelee kuivan taide-elitistin kanssa. Nimi taisi olla Toni. Ei mikään komea jätkä, kuivahko runoratsu. Pari kertaa olen jutellut sen kanssa kirjastossa ja heti meinannut nukahtaa. Mitä Jaana siinä näkee? Ehkä se jätkä on niin tylsä ja harmaa, että ei saa Jaanan vittumaista luonnetta ärsyyntymään. Mun vitsejä Jaana sanoo huonoksi. Laskelmoitu viisasteluni kirjallisuudesta taas herättävät kiinnostusta. Jos jaksaisi tehdä sitä koko ajan, niin olisi ehkä mahiksia. - Toni sano tänään, että

mun pitäis meikata enemmän, Jaana kertoo yhtäkkiä. - Mitä vittua? Se jätkä puhuu paskaa, älä kuuntele sitä! huudan ja saan pari mummelia säikähtämään. - Ääliö, koita pitää pienempää ääntä. Sä pidät usein kovempaa melua kuin asiakkaat, Jaana tiuskaisee. - Joo, sori.. Mut jätä se. Se on ihan turha äijä, sanon hienotunteisesti. - Mikä parisuhde neuvoja sä oot? Sitä paitsi mä en tykkää olla yksin, kenet mä sit ottasin? - Vaikka mut. Mennään naimisiin, sanon. - Just, Jaana tuhahtaa. Eikö se osaa sanoa muuta? Iskurepliikkini ovat ehkä paskoja, mutta silti.. - Mitä vikaa mussa on? Mä oon mahtava ihminen. Et voi saada parempaa, jatkan vaatimattomasti. Jaana naurahtaa. Mä kosin sitä ja se vaan nauraa! Esittää että mä olen pelkkää ilmaa, vaikka olen komeampi ja varmasti parempi sängyssä kuin sen poikakaveri. Keskustelu loppuu, sillä yksin vakioasiakas tulee taas valittamaan. Se ei osaa käyttää kopiokonetta ja saa hyvän syyn haukkua koko kirjaston ja sen työntekijät. Katkera tyyppi, jota elämä on ehkä kohdellut kaltoin. Ehkä se on ollut vaan heikko ja lannistunut. Nyt se tekee viattomien kirjastotyöntekijöiden elämästä helvettiä. Onkohan sillä työuupumus? Ressaantuneet ja töissä käyvät asiakkaat vaikuttavat olevan kaikista vittumaisimpia. Juopot ja avohoitopotilaat ovat yleensä mukavia. Kun asiakas lähtee, sanon Jaanalle että minusta tulee ehkä kirjailija. Huomaan sen kiinnostuksen heräävän. - Aijaa, ootko jo kirjoittanu jotain? se kysyy. - En sanaakaan. Paitsi jos ei vanhoja kouluaineita lasketa... - Voi jeesus.. Mistä sä sitten tiedät että osaat kirjottaa? - En mistää, mut ihan sama. Ei kaikki arvostetutkaan tyypit osanneet kirjottaa. Esimerkiksi Dostojevski on kuulema kielipollisesti välillä ihan päin vittua. Ja mieti sit jotain Reijo Mäkeä, tai David Brownia. Hahahah! Jaana nyrpistää naamaansa. - Sä liioittelet. Sitäpaitsi Dostojevskin kirjoissa on sisältöä ja Brown osaa keksiä viihdyttäviä tarinoita.. - Hhhmm, totta. Mä vähän ajattelin että jos en keksi sisältöä, niin teen kuten Proust, tai Joyce. Kirjoitan jotain sekavaa hevonpaskaa ja sitten kaikki pitää sitä nerokkaana, kun ne ei ymmärrä mitään, sanon. Oikeasti en ole lukenut sivuakaan kumpaakaan kirjailijaa, mutta tekee mieli haukkua niitä, sillä Toni kehuskeli keräilevänsä molempien tuotantoa. Jaana tietenkä suuttuu. - Ei kannata kuule puhuu asioista joista ei ymmärrä mitään.. Noin juntista jätkästä ei voi tulla edes Reijo Mäen tasoista kirjailijaa. Mä en ainakaan osta sun kirjaasi.. Helvetti kuinka se on seksikäs suuttuessaan! Täynnä tukahdettua raivoa ja katsoo niin halveksien. Ihanat silmät.. Ei silti kannata provosoida enempää. Loput työvuorosta koitan lepytellä sitä. 4. Töiden jälkeen on masentunut olo. Kaikki on periaatteessa ok, mutta silti jatkuva tyhjyys riivaa. Työpaikka on siedettävä, mutta se ei tee elämästä kovin jännittävää. Menenkö taas himaan lukemaan ja runkkaamaan? En halua lukea elämästä kirjoista, haluan elää elämää! Mieleni janoaa seikkailuja, mutta en osaa tehdä irtiottoa nurkkaan ahdetusta elämästäni. Joten niin siinä käy, että ostan kaupasta muutaman oluen ja menen himaan lukemaan. Kahlaan Dostojevskin Idioottia puoli tuntia, jonka jälkeen heitän kirjan seinään. Seitsemältä palaan kirjastoon. Jaana pitää siellä keskiviikkoisin nuorten aikuisten kirjakerhoa. Uusien kontaktien toivossa saavuin paikalle. Jaana saa luvan kateellisena katsoa kun isken kaikki kirjakerhon naiset. Saimme viime viikolla tehtävän lukea Patrick Modianon kirjan Hämärien puotien kuja. Se oli ihan ok ja nyt koitetaan jauhaa siitä jotain. Mielipiteeni saa hyväksyviä katseita. Pari söpöä kulttuurittöä hymyilee ja se kannustaa jatkamaan. Koitan käyttää hienoja sanoja: atmosfääri, miljöö, emotinaalisuus, vieraantuneisuus... Mitä näitä nyt on... Mutta kun siirrytään puhumaan muusta kirjallisuudesta alkaa tulla lokaa niskaan. Pari elitistiä järkyttyy kun sanon että Camusin sivullinen oli tylsä. Bukowskin kehuminen taas on liian junttia. Suomalaista kirjallisuutta kuuluu jostain periaatteesta vihata. Waltarin kehuminen hyväksytään, mutta kun sanon että Röyhkän Miss-Farkku Suomi ja Avec ovat mestariteoksia, niin olen näköjään tehnyt pyhäinhäväistyksen. Olisi pitänyt pitää turpa kiinni. Rupesin vetämään monologia, johon tämä runkkurinki ei ollut valmis. Miksi niin hieno asia kuin kirjallisuus

synnyttää lahkoja jotka käyttäytyvät kuin kiihkouskovaiset? Totean että minun on turha tulla kirjakerhoon enää uudestaan. Jaanakin sanoo että mokasin. En jaksa vastata mitään. Illalla menen taas kaverin houkuttelemana baariin. Tarkoitus on ottaa vain muutama, mutta istumme nurkkapöydässä melkein pilkkuun asti. Vilkuilemme mimmejä, mutta emme tietenkään puhu kenellekään. 5. Aamuherätys on kamala. Tulen töihin tunnin myöhässä. Darra on hirveä, eikä työnteosta meinaa tulla mitään. Mirva valittaa taas jostain. En jaksa kuunnella. Haistakoon paska. Jaana kävelee nopeasti ohi ja moikkaa mua välinpitämättömästi. Sillä on löysä ja vähän kulahtanut pusero ja niin kireät farkut, että peppukannikat näkyy. Miksi noin vittumainen nainen on noin seksikäs? Paholaisen juonia. Menen vessaan runkkaamaan, vaikka työvuoro on vielä kesken. Sen jälkeen en vieläkaan jaksa mennä takaisin hyllyttämään. Jään selaamaan varaston kirjoja. Dostojevski on alkanut maistua puulta. Ehkä kohtalo johdattaa minulle tuntemattoman mestariteoksen? Selaan hyllyjä: vanhoja kellastuneita, pölyttyneitä ja unohdettuja kirjoja... Hyllystä putoaa joku romaanin. Pyyhin pölyt. Romulos Karmanovizin muistelmat? Kannessa on joku huonosti piirretty irstaan näköinen äijä. Sillä on leukaparta, isot pulisongit ja sapeli vyöllä. Kirjan on julkaissut kustannusyhtiö-magiikka vuonna 1924. Joku pieni kustantaja, joka ei soita mitään kelloja. Tunnen oudon viiman niskassa. Kirjaston kummitus? Legendan mukaan vanha vittumainen kirjastovirkailija kummittelee täällä. Kenties tämä on sen mielestä unohdettu klassikko? Suositus tulee haudan takaa, joten se kannattaa ottaa vakavasti. Sitä paitsi, tyypillä on varmasti ollut aikaa lukea täällä. Pistän kirjan laukkuuni. Ruokatunnin jälkeen lajittelen palautettuja romaaneja laatikkoihin. Työtunti on mukava, koska työskentelen kiimaisen kirjastotäti Kaisan kanssa. Se on vähän kurttuinen, mutta rungoltaan hyvin säilynyt. Se flirttailee mulle taitavasti. Katse on lempeä ja ystävällinen, mutta myös munaa huutava. Klassinen tapaus: Eronnut miehestään, vähän yli 50-vuotta, pukeutuu mustaan mekkoon, asuu yksin kolmen kissan kanssa. Miellyttävä ja rauhallinen ääni, jossa tupakoinnin aiheuttamaa käheyttä. Hänessä on vanhan naisen karismaa. Muistan kuinka Kaisa opetti mulle hyllyttämisen saloja. Rinnat painautuivat hetkeksi selkääni vasten ja voimakas keski-ikäisen naisen parfyymi tuoksui. Ja kun se kyykistyi alas hyllyttämään, näin violetit pikkuhousut. Kunpa olisin 30 vuotta vanhempi! Tai sitten pitäisi saada aikakone ja mennä 80-luvulle... Tai ehkä olen vaan nössö, koska en uskalla sekaantua noin vanhaan naiseen... 6. Töiden jälkeen vituttaa, yllätys, yllätys. Haen lohtua valintatalosta. Ostan suklaapatukoita ja olutta. Ulkona sataa räntää. Kireät farkut ja nahkatakki hiertävät. Olo on hikinen ja päähän sattuu. Kaikki on perseestä. Menen kotiin ja lysähdän sänkyyn. Katson huonoa pornoa kännykästä ja juon olutta, vaikka päähän sattuu. Alan selaamaan Romulos Karmanovizin kirjaa. Kirjasta ei löytynyt netistä paljoakaan tietoa, eikä sitä ei ole koskaan julkaistu uudelleen. En edes tajua onko Karmanoviz oikeasti ollut olemassa? Onko tämä oikeasti 1700-luvulla eläneen Osmaanin kirjoittama? Vai joku suomalaisen teekkarin vitsi? Tarkoitus vain vilkaista, mutta kirja vie mennessään. Luultavasti se on monien mielestä luokattoman huono, mutta itse löydän siitä tasoja ja taiteellisuutta. Romulus Karmanoviz on vaikuttava hahmo. Ruma, moraaliton ja pelkästään omaa etuaan tavoitteleva elostelija. Silti se ei missään vaiheessa kyseenalaista omaa valovoimaisuuttaan. Sillä on hyvät puhelahjat ja itsekritiikki täysi nolla. Hän osaa puhua ihmisiä pyörryksiin ja ottaa tilanteen haltuun. Vittuilijoilta hän katkaisee pään sapelilla ja hyvänä päivänä saa sulttaanin viidestä eri teltasta pillua. Omahyväinen paska, jossa on johtajan ainesta. Hänen kaltaisten ihmisten takia maailma on paljon huonompi paikka. Haluisin olla kuin hän. Samaistun. Imen vaikutteita. Dostojevski, tai Hesse eivät pääse lähellekään tätä. Lukeminen keskeytyy kun Joonas soittaa ja pyytää baariin. Tekisi mieli jäädä lukemaan, mutta lopulta hän puhuu minut ympäri. Onneksi, sillä meillä on sinä iltana harvinaisen hauskaa. Karmanoviz vissiin latasi jotain

positiivista energiaa muhun. 7. Kankkunen ei ole kovin paha. Pääsen hyvin ylös sängystä. Kävelen rauhassa töihin ja aurinko paistaa pilvien välistä. On vasta Tammikuu, mutta ilmassa tuntuu olevan kevättä. - Oho, herra on kerrankin ajoissa, Mirva vittuilee, mutta kuulen kuitenkin sen äänessä lempeyttä. Asiakaspalvelu sujuu hyvin. Maahan muuttajat taputtelevat olalle, mummo tarjoaa keksejä, mustalainen heittää tippiä ja inhokki-asiakkaat käyttäytyvät siedettävästi. Jotenkin semmoinen fiilis, että tänään lähtee. Sitten Jaana tulee vastaan. Sillä on yllään venähtänyt paita, tiukat legginssit ja panosaappaat. Upea nainen. Tänään hän on minun, kokonaan minun. Iltapäivällä viemme Jaanan kanssa varastoon muutamia kirjoja. Kävelen rappusia vähän jäljessä ja katselen sen heiluvaa pylyä. Alhaalla lajittelemme vanhat kirjat hyllyihin. Odotan sopivaa hetkeä. Yhtäkkiä tartun hänestä kiinni ja kiedon kädet tiukasti hänen ympärilleen. - Mitä sä teet? Jaana hätkähtää. En vastaa mitään. Pidän otteen tiukasti kiinni. - Päästä irti, se inisee. - Älä viitti. Kuitenkin tykkäät! Suutelen puoliväkisin. Jaana vastaa ensin vaisusti, mutta yhtäkkiä tulee kunnolla mukaan. Se on taitava suutelemaan ja huulivoide maistuu ihan hyvältä. Vedän kädet paidan sisään ja kosketan rintoja. Hauskan tuntuiset, juuri käteen sopivat. Jaana ei sano mitään ja se on hyvä juttu. Hiljaisuus on myöntymisen merkki. Hieron rintoja hetken, kunnes vedän käden hitaasti housuihin. Jaana on hippimäiselle tyylilleen uskollinen - vastaan tulee pieni puska. Hyvin trimmattu, tottakai. - Hei, älä.., se inisee. - Kylläpä, sanon ja laitan sormet pilluun. Kivan tuntuinen, vaikka vähän lerppu. Pientä kosteutta on jo havaittavissa. Hiplaan sormilla jalkoväliä ja Jaanan hengitys käy raskaammaksi. Tästä se lähtee. Viime kerrasta onkin jo aikaa. Nyt mä panen sitä. Täällä. Kirjaston varastossa. Mahtavaa. Rupean avaamaan vetoketjua. Saan mulkun esiin melko itsevarmasti. - Etkai sä luulee että... Jaana änkyttää. - Joo, kuiskaen sen kovaan. Painaudun Jaana vasten. Alan tunkea kieltä sen kurkkuun ja vedän pikkuhousut alas. Vilkaisen pillua ja sekin näyttää hyvältä. Sitten tilanne karkaa hallinnasta. Jaana horjahtaa taaksepäin. Sen pää osuu kirjahyllyyn. Hylly on huteraa tekoa ja se heilahtaa. Kirjoja alkaa sadella meidän päälle. Joku tiiliskivi osuu takaraivoon. Päässä heittää ja sattuu. Jaanaa on osunut kirja silmäkulmaan. Siinä on verinen naarmu. Se vetää pikkuhousut ylös ja katsoo mua murhaavasti. - Vitun hullu! Yritit raiskata mut, se huutaa. Se siitä. Jaana on palannut todellisuutteen. Hän on taas oma vittumainen itsensä. Hän ei aijo harrastaa seksiä kanssani. Ehkä tekee vielä raiskausyrityksestä syytteen. Raastuvassa voin sanoa, että Jaana vastasi suudelmaan ja hetken aikaa luultavasti halusi panna. Mutta kukapa mua uskoo? Kaikki menee päin persettä. - Sori, saan sanotuksi. Jaana vetää mua avarilla naamaan. -Saatanan hullu! se huutaa. Koittaa sanoa jotain muutakin, mutta ei keksi mitään ja lähtee. Että semmosta. Jään varastoon miettimään. Karmanoviz ei olisi antanut käydä näin. Hän olisi ottanut Jaanan vaikka väkisin, mutta juuri oikein. Niin että Jaanalla ei tulisi edes mieleenkään nostaa syytettä, vaan hän olisi nauttinut. Se olisi ollut hänen elämänsä paras pano tähän asti ja hän olisi madellut edessäni saadakseen lisää. Mutta en ole Romulos Karmanoviz, vaan puutteessa oleva kirjastosestä. Istun varaton lattialla muna pystyssä. Vituttaa, hävettää ja panettaa. 8. Koko loppupäivän ahdistaa. Olen jäässä, eikä asiakaspalvelusta tule mitään. Olen sika. Elukka. Aivan hirveä. Enkä edes saanut. Se oli niin lähellä! En onneksi näe Jaanaa enää loppupäivänä. Se taitaa vältellä mua, sattuneesta syystä! Lähetän facebookissa viestin: "Sori, en tiedä mikä muhun meni." Ei vastausta. Töiden jälkeen en jaksa ostaa edes olutta. Laahustan kotiin ja lysähdän vuoteeseen. Kaikki on lopussa. Vituttaa ja tekee mieli kuolla. Hetken aikaa tuijotan kattoa. Sitten ryhdistäydyn ja jatkan Romulos Karmanovizin muistelmia. Piristää kummasti. Kirja pitää otteessaan. Paska todellisuus hiipuu pois. Terve menoa vaan! Kirja loppuu dramaattisesti. Karmanoviz tekee kuolemaa. Selviää että muistelmateos on kirjoitettu jossain syyrialaisessa kallioluolassa. Siellä se jätkä

makaa haavoittuneena. Haava on tappava. Tyyppi eli väkivaltaisen ja irstaan elämän, mutta ei kadu mitään. Hän ei pysynyt kotona vaimonsa kanssa, vaan meni nussimaan sulttaanin naisia. Hän alkoi juonittelemaan omaisuutta itselleen ja tappoi riidan päätteeksi muutaman randomin. Nyt hänen elämänsä loppuu 36 vuotiaana, mutta se oli rikkaampi kuin monella muulla. Jään miettimään. Kirja oli luokattoman huono, mutta vei mennessään ja herätti ajatuksia. Selkeitä vastauksia en keksi, enkä osaa tehdä loppupäätelmää. Oliko Karmanoviz sankari vai ei? Pitäisikö minun seurata hänen jalanjälkiään? Miten minun kävisi? En tiedä. Nukahdan. Unessa Jaana tulee minua vastaan kirjaston käytävällä. "Ota minut! Se oli ihanaa! Mennään takaisin varastoon!" se huutaa. Minulla on päässäni turbaani, pitkä viitta ja sapeli vyöllä. 9. Varastossa sattuneen episodin jälkeen on enää kuukausi sivaria jäljellä. Sosiaalinen elämäni alkaa sujua paremmin, mutta kirjastossa ei tapahdu mitään ihmeellistä. Aluksi Jaanan näkeminen nolottaa helvetisti, mutta sitten ajattelen että ihan sama. Pari yhteistä asiakaspalveluvuoroa ovat kuitenkin todella kiusaannuttavia, emmekä puhu juuri mitään. Välttelimme toisiamme, mutta välillä hän selvästi vilkuilee minua ja katsoo pitkään. Ehkä röyhkeyteni teki kuitenkin siihen vaikutuksen? Ehkä vielä jonain päivänä saan hänet. Elämä on täynnä mahdollisuuksia ja mulla on kaikki kortit käytettävänä. Enää edes hävetä että yritin panna sitä. Mä sentään yritin! Jatkan ajankuluksi Kaisan kanssa flirttailua. Mielessäni toivon, että se kutsuisi mut kahville ahtaaseen kissanhajuiseen kämppäänsä. Eräässä iltavuorossa kuitenkin näen viinaanmenevän- ja harmaan ukon hakevan sen töistä. - Kaisa on löytänyt jonkun uuden juopon, Mirva huokaisee. - Se edellinen mieshän oli alkoholisti. Mä näin silloin Kaisaa töissä usein silmä mustana, se jatkaa. Niimpä niin. Kaisalle oli tarjolla nuorta lihaa, mutta nyt se tyytyy vanhaan rupuvaariin ja joka luultavasti pian vetää sitä turpaan. Surullista. Kaikesta huolimatta mieliala on alkanut olemaan parempi. Karmanovizin kirjalla tuntui olevan käänteentekevä vaikutus. Itsetunto on parantunut ja baarissakin on tullut juteltua enemmän ihmisten kanssa. Kyllä se tästä.. 10. Noniin, novelli alkaa olla lopussa. Nyt aloin miettiä, mitä järkeä oli kirjoittaa niin tylsästä paikasta kuin kirjasto? Joku sanoi muistaakseni joskus että paras taide syntyy tylsyydestä. En tiedä. Ihan sama. Jokainen saa kirjoittaa mistä huvittaa! Kun noita aikoja muistelee, palautuu mieleen melankolinen, mutta silti juhlava fiilis. Kaikki vituttaa, mutta jotenkin taustalla on elämänhaluinen tunne. Tästä vielä nouseaan! Kyllä mä teille vielä näytän, saatana! Vaikeuksien kautta voittoon! Kuten Walt Disneyn leffoissa! Niinhän se menee! No ei se koskaan niin mene. Mutta vähän sinne päin. Joskus. Viimeisen työpäivänä muistan hyvin. Käyn palauttamassa kellokortin. Hyvästelen ne työkaverit, jotka satun näkemään. Sen jälkeen menen kirjastonkahvilaan oluelle. Otan muutan oluen ja päälle vielä pari naukkaa. Lopulta olen melko humalassa ja päätän lähteä ulos keväaseen. Käyn ensin halaamassa muutamaa inhokki-asikastastani. Meinaan saada toiselta turpaani. Kun olen kävelemässä aulaan huomaa Jaanan olevan tiskissä. Kumarrun hänen eteensä. Kuvittelen päähän turbaanin ja selkääni pitkän viitan. - Jää hyvästi arvon neiti. Älkää muistelko pahalla! Meillä jäi jutut varastossa vähän kesken, että jos joskus huvittaa niin... - Vittu sä olet sekaisin! Jaana huutaa. Naurahdan ja lähden ovesta ulos.